

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

Genesis

Copyright © Chris Carter, 2022

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Šiniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DŽENEZIS

KRIS KARTER

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

JESTE LI IH SVE PROČITALI?

Otkrijte ceo serijal o Robertu Hanteru

„Karter je sad u rangu Džefrija Divera.”
Daily Mail

ŽIG SMRTI

Nađen je leš sa čudnim dvostrukim krstom urezanim u vrat: to je potpis psihopate poznatog kao Krstaš. Ali inspektor Robert Hanter zna da je to nemoguće. Jer Krstaš je uhvaćen pre dve godine. Zar ne?

DŽELAT

U jednoj crkvi u Los Anđelesu leži krvavo telo sveštenika. Na grudima mu je krvlju ispisan broj tri. Robert Hanter u početku veruje da je u pitanju ritualno ubistvo. Ali pojava novih leševa navodi ga da preispita taj zaključak.

NOĆNI LOVAC

U napuštenoj mesari otkrivena je žrtva, ali uzrok smrti je nejasan. Na njenom telu nema tragova, a usne su joj brižljivo zašivene. Tek posle detaljne obdukcije, Robert Hanter otkriva užasnu istinu.

VAJAR SMRTI

Medicinska sestra na praksi doživljava najveći šok u životu kad zatekne svog pacijenta, tužioca Dereka Nikolsona, brutalno ubijenog u njegovom krevetu. Ali ono što najviše šokira inspektora Roberta Hantera jeste vizitkarta koju je ubica ostavio.

JEDAN PO JEDAN

Inspektor Robert Hanter prima anonimni telefonski poziv sa zahtevom da pogleda privatni prenos na jednoj veb-adresi. Hanter to čini i istog časa počinje jeziva predstava osmišljena samo za njegove oči.

ZLI UM

Neobična nesreća dovodi do hapšenja jednog čoveka, ali dalja istraga ukazuje na mnogo užasnije otkriće – to je serijski ubica koji je najmanje dvadeset pet godina otimao, mučio i kasapio žrtve širom Sjedinjenih Država. I sada pristaje da razgovara samo s Robertom Hanterom.

JA SAM SMRT

Sedam dana po njenoj otmici, nađen je leš dvadesetogodišnje žene. Inspektor Robert Hanter dobija slučaj, ali ubrzo se pojavljuje i druga žrtva. Hanter zna da mora biti brz jer juri čudovište.

SMRTONOSNI POZIV

Budite oprezni pre nego što se sledeći put javite na telefon. To može biti početak košmara, kao što Robert Hanter otkriva dok lovi ubicu koji vreba žrtve na društvenim mrežama.

GALERIJA MRTVIH

Robert Hanter stiže na jedno od najšokantnijih mesta zločina na kojima je ikad bio. Uskoro se udružuje s FBI-em da bi uhvatio ubicu za koga ubistvo nije puko usmrćivanje već jedna vrsta umetnosti.

LOV NA ZLO

Lusijen Folter, najopasniji serijski ubica s kojim je FBI ikad imao posla, upravo je pobegao. Krenuo je u lov na inspektora Roberta Hantera da mu se osveti...

DNEVNIK SMRTI

Kad Andžela Vud dođe do sveske koja sadrži jezive opise brojnih ubistava, postaje jasno da je serijski ubica na slobodi i možda čak ni inspektor Robert Hanter neće moći da ga zaustavi.

Posveta

Želeo bih da ovaj roman posvetim svima nama koji se svakodnevno borimo s mentalnim problemima, bijući jednu od najtežih bitaka – bitku protiv sopstvenog uma... protiv mraka koji niko drugi ne vidi.

Molim vas, ostanite u ringu.

Vredi boriti se.

Vredi živeti.

Vredi naći trenutke radosti.

Zaslužujemo da pogrešimo.

Zaslužujemo da pokušamo ponovo.

Zaslužujemo da budemo ovde.

Molim vas, ne odustajte.

Upozorenje

Ovaj roman se bavi temama
koje mogu uznemiriti neke čitaoce.

1.

Taksistkinja je zabrinuto posmatrala relativno pijanu Melisu Hotorn kako otvara zadnja vrata srebrne *mazde* 3 i nespretno izlazi na trotoar ispred svoje kuće. Bilo je skoro dva ujutru u nedelju, a Melisa je pila od devet prethodne večeri. Obično nije pila mnogo. Obično se nije ni toliko napijala, ali njenoj najboljoj drugarici je bio dvadeset osmi rođendan, koji su proslavile u „Broken šejkeru”, koktel-baru s bazenom i veoma opuštenom atmosferom, na krovu istorijskog zdanja hotela „Frihend” u centru Los Anđelesa. Melisa je ustanovila da su voćni kokteli praćeni čašicama žestokog pića prilično ubitačan spoj. Iako se odlično provela, nije se radovala užasnom mamluku za koji je znala da je čeka kad se probudi.

„Vrata!”, doviknula je taksistkinja. „Možeš li, molim te, da zatvoriš vrata?”

„O, da. Izvini!”, odgovorila je Melisa zaplićući jezikom, pa bokom ćušnula vrata *mazde*. Nezgrapni pokret nije bio dovoljno jak da se vrata zatvore kako treba.

„Nisu se zatvorila”, kiselo je rekla taksistkinja.

Melisa joj se pripito nasmešila, pa ponovo pokušala. Ali umesto da naprosto žustro zalupi vrata, ona ih je opet širom otvorila, pa ih ponovo gurnula na isti način, ali ovog puta još slabije.

„Ups!”

„U redu je”, rekla je taksistkinja odmahnuvši glavom. „Ja ću. Ne brini.”

Kad je taksistkinja izašla iz automobila i krenula da ga obiđe, Melisa se polako zateturala ka svojim ulaznim vratima, gde je izgubila dobra dva i po minuta dok je našla ključeve i uspela da ubaci pravi u bravu.

Pošto je najzad ušla, zatvorila je vrata za sobom, natočila čašu vode, pa otišla u spavaću sobu u dnu kuće. Bacila je torbicu na noćni stočić, a onda se na brzinu istuširala, pre nego što je najzad legla u krevet. Kad je legla, još jednom je proverila mobilni. Bilo je dva i dvadeset osam.

Nije bilo poruka.

Melisa bi lagala ako ne bi priznala da je pomalo razočarana. U koktel-baru je upoznala nekoga ko joj se prilično dopao. Zvao se Mark, i posle nekoliko koktela, nekoliko čašica žestine i mnogo smeha, razmenili su brojeve telefona.

Neposredno pre nego što je pošla iz bara, Mark ju je upitao želi li da ga povede sa sobom. Melisa je bila u iskušenju. Velikom iskušenju. Prošlo je više od šest meseci otkako je spavala s nekim, nakon što je dečka s kojim je bila dve godine uhvatila u prevari s koleginicom s posla. Međutim, iako je bila prilično pijana i mada joj se Mark mnogo dopao, nije htela da deluje previše željno. Smatrala je da nikako nije dobro odvesti nekoga u krevet iste večeri kad ga upознаš.

„Možda sledećeg puta”, odgovorila je i uputila mu očaravajući osmeh.

Melisa se potajno nadala da će joj on poslati SMS pre nego što ode u krevet. Ništa preterano. Možda samo: *Nadam se da si bezbedno stigla kući*, ili bar jednostavno: *Drago mi je što smo se upoznali*. Nešto čime bi joj pokazao da i dalje misli na nju. Mark nije delovao kao tip sklon igrama tipa „sačekaj bar do srede dok ne pošalješ poruku”.

Pola tri.

Nema poruka. Nema propuštenih poziva.

„Mel, previše se primaš”, rekla je sebi. „Ovo ti nije prvi ro-deo, sećaš se? Poslaće ti poruku sutra.”

Spustila je telefon, isključila svetlo i zagnjurila glavu u ja-stuke, ali baš kad je zadremala, čula je kako joj telefon vibrira na stočiću kraj kreveta, posle čega je usledio prepoznatljivi pi-sak koji objavljuje prispeće novog SMS-a. Razbudila se zatrep-tavši, samouvereno se nasmešila i uzela telefon.

Jesi li se lepo provela na zabavi?

Melisa se još šire nasmešila.

Nego šta. Ona je bila od onih što mogu da kucaju poruke koristeći oba palca. I bila je brza kao munja. *A ti?*

Mene nije bilo na toj zabavi.

Melisa se namrštila. I dalje pripita i ubeđena da je poruka stigla od Marka, nije proverila ime.

„Nepoznato.”

Njen osmeh je izbledeo.

Ko je to?, brzo je otkucala. *Moj telefon ne prepoznaje tvoj broj.* Prošlo je petnaestak sekundi dok nije dobila odgovor.

O, tvoj telefon ne može da prepozna moj broj. Ja sigurno ni-sam u tvom imeniku.

Melisa se uspravila i naslonila na uzglavlje, pa uključila lampu pored kreveta.

Ko si onda?, odgovorila je. *I ako nisi u mom imeniku, otkud ti moj broj?*

Ko sam ja? Pa... za tebe ću biti mentor, Melisa. Neka vrsta učitelja.

Melisa je sumnjičavo nabrala čelo. To baš i nije odgovor koji je očekivala.

Mentor?, odgovorila je.

Tako je. Ja obrazujem. Podučavam. A sve ovo je deo važne lekcije, Melisa.

Tada joj je sinulo. Setila se da joj je Mark rekao da je srednjoškolski profesor. Ako je dobro zapamtila, predaje matematiku.

„O, razumem”, rekla je naglas, klimnuvši glavom. Mark je sigurno isključio identifikaciju pozivaoca da ona ne bi prepoznala njegov broj i sad, verovatno još pripit, pokušava da bude šarmantan, ili smešan, ili tajanstven, ili nešto slično.

Lepo, pomislila je. Ali nadam se da ne pokušava da bude zabavan samo da bi tražio fotke.

Iako je bila umorna, Melisa je odlučila da mu udovolji, makar malo.

Lekcija, je li?, odgovorila je. Naučićeš me nečemu, ha? Čemu ćeš me naučiti?

Melisa nije dugo čekala da joj telefon zavibrira i zapišti kad je stigao SMS.

Prva lekcija, Melisa, biće o strahu.

Melisa je zaškiljila na poruku.

„O strahu?”, zapitala se.

Je li to bila greška u kucanju? Je li hteo da napiše nešto drugo?

Brzo je usledila druga poruka.

Onda ću te učiti o bolu...

Melisa je prestala da škilji i namrštila se.

Stigla je i treća poruka.

A kad najzad shvatiš šta te dve stvari zaista znače, Melisa, naučiću te šta je smrt.

Melisa je zapanjeno razrogačila oči na ekran. Ako je ovo stvarno Mark, onda ima grozan smisao za humor.

Šta je ovo, dođavola?, odgovorila je. Mark, jesi to ti? To uopšte nije smešno. U stvari, prilično je uznemirujuće. Posebno u ovo doba noći. Pijan si. Idi u krevet.

Odgovor je stigao koji trenutak kasnije.

Mark? Ko je Mark? Da li se s njim trenutno tucaš, Melisa?

„Šta?“, prostenjala je Melisa malo trgnuvši glavu unazad.

Ne, ovo ne može biti Mark. Sad je bila prilično sigurna u to. Mark je u koktel-baru ostavio utisak fine, pristojne, inteligentne i prilično duhovite osobe. Ovo uopšte nije ličilo na njega, bio pijan ili ne.

Melisi je bilo dosta.

Slušaj, brzo je otkucala. Ko god da si, ovo je bilo stvarno grubo. Odmah ću blokirati tvoj broj.

Čekaj... Odgovor je stigao skoro istog trena.

Melisa je zastala.

Postoji nešto što stvarno treba da znaš.

Gledala je u ekran svog telefona kao majka koja čeka da se dete izvini.

Jesi li i dalje tu?

Da, ovde sam. Čekam. Šta je to što treba da znam?

Umesto reči, sledeću poruku koju je Melisa primila činila su četiri emotikona. Prvi je bio mesec. Drugi automobil. Treći vrata. A poslednji je bio kuća.

Melisa je odmahнула glavom ka telefonu, pa slegla ramenima.

„Šta ovo treba da znači, kog đavola?“ Te reči je izgovorila dok ih je kucala.

To znači da si večeras, Melisa, kad si se vratila sa svoje male zabave i isteturala se iz taksija... pre oko pola sata... zaboravila da zaključaš ulazna vrata.

Dok je čitala te reči, Melisa je osetila kako joj se vrat ježi od straha i instinktivno je sa zebnjom pogledala ka vratima spavaće sobe.

„Je li ovo neka glupa podvala?“, pokušavao je da je pita racionalni deo mozga.

Možda.

Ali ako je tako, onda su je sledeća dva pitanja ozbiljno zabrinula.

Poznajе li nekoga ko je sposoban da se tako ružno našali?
„Ne poznajem”, zaključila je.

I što je najgore, kako bilo ko može znati da se pre pola sata isteturala iz taksija i ušla u kuću? Vremenski okvir je previše precizan da bi to bilo tek puko nagađanje.

Je li to taksistkinja?

Ne, pomislila je Melisa, brzo odbacivši tu ideju. *To nije moguće.*

Uslеdilo je nekoliko trenutaka oklevanja, ali brzo ih je prekinula nova poruka.

Ali u redu je, Melisa. Ne brini. Neko je zaključao ulazna vrata umesto tebe. Ja.

Melisa više nije znala šta da radi. Da li da odgovori? Da blokira tu osobu? Da ode i proverі ulazna vrata? Da li da pozove policiju ili nekog drugog? Šta?

Ding-ding. Nova poruka.

Evo, pogledaj.

Ovu poruku je pratio klip od osam sekundi.

Melisa je oklevala samo delić sekunde pre nego što ju je savladala radoznalost. Otvorila je prilog i snimak se odmah pokrenuo na ekranu. Prvo je ugledala svoje ključeve kako vise iz ključaonice sa unutrašnje strane vrata. Sekundu kasnije pojavila se šaka u rukavici. Uхватила je ključ i okrenula ga zaključavši bravu, a onda ga izvadila iz nje.

„Koji je ovo kurac?”, promrmljala je Melisa za sebe, ali snimak još nije bio gotov. Kad je ključ izvađen iz brave, kamera se okrenula udesno, ka njenoj kuhinji, i prešla na digitalni sat na pultu pored činiје s voćem. Na satu je bilo 2.24.

Melisa je munjevito pogledala u desni gornji ugao svog ekrana – 2.38.

Pre četrnaest minuta. To znači da je ona bila pod tušem kad je snimak napravljen.

Pred sam kraj snimka, pošiljalac je nešto šapnuo, ali ne dovoljno glasno da bi Melisa razumela šta. Odmah je premotala snimak nekoliko sekundi, pojačala ton na mobilnom i prinela ga uvetu, ali nije uspela da čuje šta je rečeno. Kad je prinela telefon uvetu, malo je nagnula glavu udesno, ka vratima spavaće sobe koja je uvek ostavljala odškrinuta.

Tada je najzad shvatila da nije sama u kući.

Skriveno u tami hodnika, u prerezu između vrata sobe i dovratka, ugledala je nečije lice kako joj se smeši.

2.

„Ćao”, rekla je visoka žena maslinaste kože kad je otvorila vrata da dočeka novog gosta. „Ti si sigurno Robert.”

Inspektor Robert Hanter iz Jedinice za ultranasilne zločine Policije Los Anđelesa malo se iznenadio, ali izraz njegovog lica to nije odavao. Samo se ljubazno nasmešio i klimnuo.

„Da, to sam ja.”

Ženina zift crna kosa spuštala se do ispod ramena i savršeno se slagala s njenim prodornim zlatnosmeđim očima. Fine crte njenog mladalačkog lica dodatno su isticale dve ljupke jamice na obrazima koje bi se pojavljivale kad god progovori.

„Ja sam Deniz”, rekla je, uzvratila mu osmehom i pružila besprekorno manikiranu ruku blistavih, grimiznih noktiju u skladu s njenim ružom. „Ja sam Anina stara drugarica.”

„Drago mi je”, odgovorio je Hanter i rukovao se s njom.

Deniz je nosila bele patike i belu majicu upasanu u izbledele farmerke s prirodnom poderotinom na levom kolenu. Na srebrnom lančiću oko vrata kao privezak je visilo malo, ali detaljno urađeno anatomske srce.

„Tu si”, rekao je inspektor Karlos Garsija, Hanterov partner u Jedinici za ultranasilne zločine, kad se pojavio iza Deniz sa dugačkom, tamnom kecljom. Na grudima keclje velikim slovima je bilo ispisano: „Poljubi kuvara”.

„Radije ne bih”, prokomentarisao je Hanter klimnuvši glavom ka natpisu.

Garsija se nasmejao. „Poklon od Ane”, objasnio je. „Kao da nisi pretpostavio.”

„Hoćeš da to uzmem?”, upitala je Deniz Hantera posežući ka kesi koju je držao. Pojavile su joj se jamice na obrazima, pa jednako brzo nestale.

„Može.” Dao joj je kesu. „Hvala.”

„Uđi, čoveče”, rekao je Garsija i mahnuo Hanteru lopaticom za roštilj u desnoj ruci.

„Spustiću ovo u kuhinju”, rekla je Deniz, pa nestala u kući.

„Došao si u savršenom trenutku”, rekao je Garsija kad je Hanter ušao u partnerovo malo predsoblje i zatvorio vrata za sobom. „Prva tura *pikanje* je upravo skinuta s roštilja. Ana je sad seče.”

Pikanja je najpopularniji komad govedine u Brazilu. Zbog skoro savršene prošaranosti masnoćom i mekoće, mnogi je smatraju idealnim odreskom za pečenje na roštilju. Hanter je za *pikanju* čuo pre nekoliko godina, kad ga je Garsija prvi put pozvao na roštilj.

Rodom iz Brazila, koji je napustio kao tinejdžer kad su mu se roditelji razveli, Garsija je nasledio talenat za roštiljanje od oca i, mora se priznati, bio je sjajan u tome.

„Svi su napolju”, Garsija je obavestio Hantera i pokazao glavom. „Samo napred. Ja moram da uzmem nešto iz kuhinje. Vidimo se tamo.”

Hanter nije bio stidljiv, ali nije spadao ni među najdruštvenije ljude, posebno kad je reč o ovakvim okupljanjima.

„Roberte”, pozvala je Ana čim je Hanter izašao u dvorište iza kuće.

Garsija se oženio svojom srednjoškolskom ljubavlju skoro odmah po završetku škole. Uvek pozitivna, prava podrška i bistra kao pčela, Ana je bila i najdivnija žena koju je Garsija

sreo u životu. Iako nesvakidašnja, njena lepota bila je opčinjavajuća.

Ana je s vedrim osmehom prišla Hanteru i poljubila ga u oba obraza. Kratka crna kosa bila joj je malo razbarušena, uglavnom zbog stalnog podizanja tamnih naočara na glavu, pa vraćanja na oči. Kad je Hanter izašao u dvorište, upravo ih je bila podigla na glavu.

„Stigao si”, rekla je.

Hanter se začudio njenom iznenađenju. „Zar ne dolazim uvek?”

Ana se nasmejala. „Na roštilj dolaziš.”

„Hvala što ste me ponovo pozvali.”

„Uvek mi je zadovoljstvo, Roberte, znaš to, ali dođi da te upoznam s ljudima koje ne poznaješ.”

Još troje ljudi je opušteno sedelo za okruglim stolom na verandi. Četvrta osoba je stajala kraj impresivnog zidanog roštilja koji je Garsija sam napravio.

„Ovo je Martin”, rekla je Ana pokazujući visokog, mršavog muškarca. Činilo se da je dve-tri godine stariji od žene do koje je sedeo. „A ovo je njegova partnerka Šarlot”, nastavila je Ana.

„Drago mi je”, rekao je Hanter rukujući se s njima. „Ja sam Robert.”

„Sećaš se Paula, je li tako?”, nastavila je Ana pokazujući čoveka kraj roštilja koji je prevrtao kobasice. „Upoznao si ga prošli put.”

„Da, nego šta”, rekao je Paulo, okrenuvši se i mahnuvši Hanteru sa širokim osmehom. „Hej, čoveče, kako je?”

„Dobro sam. Ti?”

„Ja sam odlično”, odgovorio je Paulo s jakim brazilskim akcentom. „Treba da probaš ove kobasice. Argentinski čorizo. Dobar je da se naježiš.”

„I naravno, upoznao si Deniz”, rekla je Ana pokazujući glavom ka drugarici iz detinjstva, koja je sedela levo od Šarlot.

„Jesam. Da.”

Deniz se ponovo nasmešila Hanteru, ali ovog puta je i neupadljivo namignula.

„Doneću ti tanjir i malo *pikanje* za početak”, rekla je Ana pokazujući slobodno mesto. „Piće je u kuhinji.”

„Mnogo ti hvala, Ana”, rekao je Hanter, pa se obratio ostalima. „Hoće li neko još jedno piće?”

„Ne treba, hvala”, rekao je Martin pokazujući svoje i Šarlotino pivo na stolu.

„Imam i ja, hvala”, rekao je Paulo prišavši stolu s tanjirom punim kobasica.

„Ana”, upitao je Hanter.

„Hvala, Roberte, ali Karlos mi pravi *kaipirinju*.”

„O, lepo”, prokomentarisao je Hanter, pa ponovo pogledao Deniz.

„Može”, odgovorila je. „Ako ti nije teško.”

„Naravno da nije. Zadovoljstvo mi je. Šta želiš?”

„Crveno vino.” Dala je Hanteru praznu čašu.

„Stiže odmah”, rekao je Hanter, pa se okrenuo i vratio u kuću.

Na kuhinjskom pultu je našao tri flaše crvenog vina i skroman izbor žestokih pića. Garsija je upravo iscedio limetu u bokal *kaipirinje*.

„Hoćeš jednu?” upitao je pokazujući glavom ka bokalu. „Znaš da pravim odličnu *kaipirinju*.”

„Znam”, saglasio se Hanter uzimajući čistu čašu i bocu argentinskog *malbeka*. „A znam i koliko je ubitačna, ali možda kasnije. Mislim da ću početi s malo vina.”

Garsija je zastao i izvio obrve. „Pretpostavljam da je druga čaša za... Deniz?”

„Niko drugi nije hteo piće.”

Garsija se nasmešio. „Fina je, zar ne?”

„Ko, Deniz?”

Garsija se nasmejao i naslonio na kuhinjski pult. „Znaš da ti to uopšte ne priliči, je li tako?”

„Šta mi ne priliči?” Hanter je natočio drugu čašu vina.

Garsija je upro prstom u njega. „Baš to što sad radiš, Roberte. Praviš se blesav. To ne liči na tebe i nikako ti ne pristaje, pa zato prestani.”

Hanter se okrenuo ka Garsiji držeći po čašu vina u obe ruke.

„Slobodna je, znaš?”, nije odustajao Garsija.

„Ko?”

„Gubi se.” Garsija je pokazao ka vratima kuhinje.

Hanter je napolju dao Deniz njeno vino. „Odgovara li *mal-bek*?”

„Savršeno”, odgovorila je, pa pokazala stolicu pored sebe. „Sedi.”

Kad je Hanter seo, Garsija je izneo poslužavnik s bokalom sveže *kaipirinje* i nekoliko čaša.

„Spremite se za ošamućivanje”, rekao je spuštajući bokal na sto. „Ovo je jako.”

Dok je Garsija sipao *kaipirinju*, Hanteru je u zadnjem džepu pantalona zazvonio poslovni telefon. Izvadio ga je i pogledao u ekran.

Nepoznat broj.

„Izvinite me načas”, rekao je i video kako se Ana smračila.

„Sve u redu?”, upitao je Garsija, sad već smrtno ozbiljnim tonom.

Hanter je nesigurno klimnuo glavom, pa ustao i malo se udaljio od ostalih gostiju.

„Inspektor Hanter”, javio se. „Jedinica za ultranasilne zločine.”

„*Inspektore Hantere*”, rekao je pozivalac, „*ovde inspektor Vilijam Barns, Jugozapadno odeljenje Policije Los Anđelesa. Izvinite što vas uznemiravam u nedelju.*”

„U redu je”, odgovorio je Hanter. „Kako mogu da vam pomognem, inspektore Barnse?”

„*Samo pokušavam da svima uštedim vreme i smanjim papirologiju.*”

Hanter se namrštio. „Kako to, inspektore?”

„*Pre četrdesetak minuta dispečer mi je javio da je u kući u Lemert parku nađen leš. Afroamerikanka. Dvadeset devet godina. Partner i ja smo stigli ovamo pre dvadesetak minuta i zatekli dvojicu kao smrt bledih uniformisanih kolega ispred kuće. Obojica su već bili povratili ručak, doručak, a verovatno i sinoćnju večeru.*” Kratko je zastao. „*Ono što hoću da vam kažem, inspektore Hantere, jeste da će ovo mesto zločina, kako god okreneš, biti predato Ultranasilnim zločinima. U to sam siguran. I kao što sam rekao, pokušavam da nam svima uštedim vreme i rad na papirima jer ćete vi u svakom slučaju završiti ovde.*”

Hanter je uzdahnio, pa skoro neprimetno odmahnuo glavom. Podigao je glavu i pogledao Garsiju, koji je i dalje stajao za stolom punim gostiju.

„Šta tačno imate?”, upitao je Hanter.

Inspektor Barns se nasmejao. „*Mislim da se ono u kući ne može opisati rečima, inspektore. Morate da vidite da biste poverovali.*”

„Koja je adresa?”, upitao je Hanter.

Garsija nije umeo da čita sa usana, ali i bez toga je bilo jasno da je za njega i Hantera ovaj roštilj završen.

„*Inspektore Hantere*”, rekao je Barns pošto je Hanteru dao adresu. „*Verujete li da đavo postoji?*”

„Molim?” Hanter se zbunjeno namrštio.

„*To vas pitam, inspektore Hantere, jer ako ne verujete... možda ćete promeniti mišljenje kad stignete ovamo.*”